

Sygn. akt I C 947/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Myśliwiec

Protokolant: st. sekr. sądowy Stanisława Synowiec

po rozpoznaniu 2 marca 2017r. w J.

przy udziale

sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. kosztami postępowania obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

Sygn. akt I C 947/16

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 2 marca 2017 r. Pozwem wniesionym w dniu 6 grudnia 2016 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. domagał się od pozwanego J. S. zapłaty kwoty 837,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami na opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie powód podał, iż dochodzona kwota stanowi niespłaconą należność z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 17 czerwca 2013 r. zawartej przez pozwanego z (...), którą powód nabył w drodze umowy przelewu wierzytelności w dniu 31 marca 2016 r. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się należność główna w wysokości 800,00 zł oraz 37,13 zł tytułem skapitalizowanych odsetek. Zdaniem powoda, dowodem istnienia przysługującej mu wierzytelności oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 1 grudnia 2016 r. podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu. Osnowa wyciągu dokładnie precyzuje źródło i rodzaj przysługującej powodowi wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji (k. 3-5).

Prawidłowo zawiadomiony pozwany J. S. nie stawił się na rozprawę w dniu 2 marca, ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Wobec nieobecności pozwanego, prawidłowo zawiadomionego o terminie rozprawy, Sąd w dniu 2 marca 2017 r. stosownie do regulacji art. 339 k.p.c. wydał wyrok zaoczny.

Zgodnie z dyspozycją tego przepisu, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, L., wyrok Sadu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/16, L., z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, L., z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, L.) Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym powództwo oddała (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, L.). Oceny zgodności z prawdą twierdzeń powoda należy dokonać na podstawie materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy.

Należy pamiętać, że uregulowanie zawarte w art. 339 k.p.c. ma zastosowanie do przepisów o procesie i postępowaniach odrębnych w sytuacji, kiedy ogólne warunki formalne pisma procesowego inicjującego postępowanie cywilne określa art. 126 k.p.c., który w § 1 pkt 3 stanowi, że każde pismo procesowe powinno zawierać osnowę wniosku lub oświadczenia oraz dowody na poparcie przytoczonych okoliczności, a ponadto postępowanie to zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności, nakłada na strony obowiązek udowodnienia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 233 k.p.c.)

W świetle tychże zasad to na powodzie w przedmiotowej sprawie spoczywał obowiązek udowodnienia okoliczności istotnych dla uwzględnienia powództwa, w tym istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności oraz jej skutecznego nabycia w drodze cesji wierzytelności od poprzedniego wierzyciela.

W ocenie Sądu powód nie wykazał, że dochodzone przez niego w pozwie roszczenie jest zasadne. Dowody, na które się powołał w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 1 grudnia 2016 r. (k. 6), potwierdzonej za zgodność umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 31 marca 2016 r. wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji (k.7-11) oraz kopii pisma z dnia 21 października 2016 r. (k.12) nie są wystarczające do uwzględnienia powództwa.

Wątpliwości Sądu budzi wysokość dochodzonego roszczenia. Powód nie wykazał w sposób wiarygodny, na jaką kwotę zawarta była umowa pożyczki nr (...) z dnia 17 czerwca 2013 r. pomiędzy pozwanym, a zbywca wierzytelności, kiedy doszło do wypowiedzenia umowy pierwotnej, jakie były warunki w zakresie naliczania odsetek i jaka wysokość odsetek przewidywała powyższa umowa. Bowiem stosownie do art. 509 k.c. nabywca wierzytelności nabywa prawa z przelanej wierzytelności w takim zakresie w jakim wierzytelność ta przysługiwała zbywcy. Jest to wyrazem podstawowej zasady prawa cywilnego, zgodnie z którą cedent nie może przenieść na cesjonariusza więcej praw niż sam posiada. Rzutuje to także na pozycję prawną dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek dokonania przelewu.

Powód nie przedstawił pierwotnej umowy pożyczki i uznał, że wystarczającym dowodem na istnienie i wysokość zobowiązania pozwanego jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 1 grudnia 2016 r. Jednakże należy wskazać, że dane przedstawiane w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowią dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają jedynie sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią

one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, L.). Jako niewystarczające należy ocenić także pismo powoda, skierowane do pozwanego z dnia 21 października 2016 r., co do warunków spłat istniejącego zadłużenia. Przedstawione w takiej formie dowody stanowią dokumenty prywatne powodowego funduszu, które zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowią jedynie dowód tego, że osoby które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w dokumencie. Ponadto przy tym należy zwrócić uwagę na art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1896), który wprost stanowi, że co prawda wyciągi z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego mają moc prawną dokumentów urzędowych, jednakże nie w postępowaniu cywilnym. W postępowaniu tym tego rodzaju dokumenty zostały pozbawione mocy prawnej dokumentu urzędowego i są traktowane jako dokumenty prywatne.

Powyższe okoliczności zaistniały w niniejszej sprawie, w szczególności fakt nieprzedstawienia umowy pierwotnej i związanej z tym niemożności zweryfikowania przez Sąd rozmiaru i wysokości zobowiązania pozwanego, wzbudzają wątpliwości Sądu co do przytoczonych przez powoda okoliczności faktycznych i skutkują oddaleniem powództwa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku zaocznego i obciążył nimi powoda uznając je za uiszczone w całości.